

5 października 1952 r. — XIX Zjazd WKP(b) UCHWAŁA KOMITETU CENTRALNEGO WKP(b)

MOSKWA (PAP). — Dnia 20 bm. w dzienniku »Prawda« opublikowany został następujący komunikat:
Do wiadomości wszystkich organizacji WKP(b).
W tych dniach odbyło się w Moskwie plenum Komitetu Centralnego WKP(b).
Komitet Centralny WKP(b) postanowił zwołać 5 października 1952 roku kolejny XIX Zjazd WKP(b).

Porządek dzienny XIX Zjazdu WKP(b):

1. Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. MALENKOW G. M.
2. Referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) — referuje przewodniczący Komisji Rewizyjnej tow. MOSKATOW P. G.
3. Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955 — referuje przewodniczący Państwowej Komisji Planowania tow. SABUROW M. Z.
4. Zmiany w statucie WKP(b) — referuje sekretarz KC tow. CHRUSZCZEW N. S.
5. Wybory centralnych organów Partii.

Norma przedstawicielstwa i tryb wyborów delegatów na Zjazd

1. Jeden delegat z głosem rozstrzygającym na 5 tysięcy członków Partii;
2. Jeden delegat z głosem doradczym na 5 tysięcy kandydatów na członków Partii.
3. Delegaci na XIX Zjazd partyjny wybierani są zgodnie ze statutem Partii, w zamkniętym (tajnym) głosowaniu.
4. Delegaci z ramienia organizacji partyjnych RFSRR wybierani są na partyjnych konferencjach obwodów, krajów i republik autonomicznych. W innych republikach związkowych delegaci wybierani są na obwodowych konferencjach partyjnych lub na zjazdach komunistycznych partii republik związkowych — według uznania KC komunistycznych partii republik związkowych.

5. Komuniści należą-
cy do organizacji par-
tyjnych Armii Radziec-
kiej, Marynarki Wojen-
nej i oddziałów ochro-
nypogranicza Minister-
stwa Bezpieczeństwa
Państwowego, wybie-
rają delegatów na XIX
Zjazd Partii razem z po-
zostałymi organizacja-
mi partyjnymi na ob-
wodowych, krajowych
konferencjach partyj-
nych lub na zjazdach
komunistycznych partii
republik związkowych.

Sekretarz KC WKP(b)

J. Stalin

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie V Planu Pięcioletniego ZSRR na lata 1951—1955

MOSKWA (PAP). »Prawda« opublikowała dn. 20.VIII b.r. nastę-
pujący projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie pię-
cioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955:

Pomysłowe wykonanie czwartego pla-
nu pięcioletniego umożliwi przyjęcie
nowego planu pięcioletniego, zapew-
niającego dalszy rozwój wszystkich
gałęzi gospodarki narodowej, wzrost
dobrobytu, ochrony zdrowia i kultu-
ralnego poziomu narodu.

Zgodnie z tym XIX Zjazd Komuni-
stycznej Partii Związku Radzieckiego
uważa za konieczne udzielić Komite-
towi Centralnemu Partii i Radzie Mi-
nistrów ZSRR następujących dyrek-
tyw w sprawie pięcioletniego
planu rozwoju ZSRR na lata
1951—1955.

I. W dziedzinie przemysłu

1.

Ustalić przyrost poziomu produkcji
przemysłowej w ciągu 5-lecia w przy-
bliżeniu na 70 proc. przy przeciętnym
rocznym tempie wzrostu całej global-

nej produkcji przemysłowej w przy-
bliżeniu o 12 proc. Określić tempo
wzrostu produkcji środków produk-
cji (grupy „A”) w wysokości 13
proc., a produkcji dóbr konsumpcyj-
nych (grupy „B”) w wysokości 11 proc.

2.

Przewidzieć wzrost produkcji naj-
ważniejszych rodzajów produkcji prze-
mysłowej w roku 1955 w porównaniu
z rokiem 1950 w przybliżeniu w nastę-
pujących rozmiarach: surowka o 76
proc., stal o 62 proc., walcówka o 84
proc., węgiel o 43 proc., ropa naftowa
o 85 proc., energia elektryczna o 80
proc., turbiny parowe — 2,3 raza, hy-
droturbiny — 7,8 raza, kotły parowe —
2,7 raza, urządzenia hutnicze o 85
proc., aparatura naftowa — 3,5 raza,
wielkie obrabialarki do skrawiania
metali — 2,6 raza, samochody o
20 procent, traktory o 19 proc., soda
wapienna o 84 proc., soda kaustyczna
o 79 proc., nawozy sztuczne o 88 proc.,
kautucz syntetyczny o 82 proc., ce-
ment — 2,2 raza, wywóz drewna prze-
mysłowego o 56 proc., papier o 46
proc., tkaniny bawełniane o 61 proc.,
tkaniny wełniane o 54 proc., obuwie
skórzane o 55 proc., cukier kryształowy
o 78 proc., mięso o 92 proc., ryby
58 proc., tłuszcz zwierzęcy o 72 proc.,
tłuszcz roślinny o 77 proc., konserwy
— 2,1 raza.

3.

Zgodnie z planem dalszego rozwoju
produkcji przemysłowej zwiększyć
państwowe nakłady inwestycyjne w
przemysle w latach 1951—1955 w przy-
bliżeniu dwukrotnie w porównaniu z
latami 1946—1950. Jednocześnie z uru-
chomieniem nowych przedsiębiorstw i
agregatów zapewnić zwiększenie mo-
cy czynnych przedsiębiorstw przez ich
rekonstrukcję, wyposażenie w nowe
urządzenia fabryczne, mechanizację i
intensyfikację produkcji oraz udosko-
nałenie procesów technologicznych.
Wykorzystać rozbudowę istniejących
przedsiębiorstw jako niezwykle ważne
rezerwy zwiększenia produkcji przy
najmniejszych kosztach. Stworzyć re-
zerwy w budownictwie przedsię-
biorstw hutniczych, elektrowni rafin-
erii nafty i kopalń węgla, aby za-
pewnić niezbędny rozwój tych gałęzi
przemysłu w latach następujących.
Zapewnić lepsze geograficzne roz-
mieszczenie budowy przedsiębiorstw
państwowych w nowej 5-lacie, mając
na uwadze dalsze przybliżenie przemys-
łu do źródeł surowców i paliwa w
celu zlikwidowania nieracjonalnych i
nadmernie dalekich przewozów.

4.

W dziedzinie hutnictwa żelaza na
równi z dalszym zwiększeniem pro-
dukcji metali żelaznych, rozszerzyć as-
ortyment i znacznie zwiększyć pro-
dukcję deficytowych gatunków stali
walcowanej w szczególności produk-
cję grubej blachy walcowanej w przy-
bliżeniu o 80 proc., drobnogatunkowej
stali i walcówki — 2,1 raza oraz nie-
rdzewnej blachy stalowej — 3,1 raza.
Rozwinąć produkcję oszczędności-
wych gatunków i profili stali wal-
cowanej.

Zwiększyć produkcję i podnieść ja-
kość specjalnych gatunków staliisto-
pów dla potrzeb przemysłu budowy
maszyn.

Zapewnić dalszą poprawę wykorzy-
stania czynnej mocy przedsiębiorstw
hutniczych. Wzmocnić prace w zakresie
intensyfikacji procesów metalurgicz-
nych, automatyzacji i mechanizacji
agregatów hutniczych oraz pracochłon-
nych robót w przedsiębiorstwach hut-
nictwa żelaza.

Zwiększyć w piętej 5-lacie w po-
równaniu z czwartą 5-latką urucho-
mienie mocy produkcyjnych w zakre-
sie wytworzenia surowców w przybli-
żeniu o 32 proc., stali o 42 proc., wal-
cówki — nie mniej niż 2 razy, koksu
o 80 proc. i rudy żelaza — 3 razy.

Na równi z rozwojem hutnictwa że-
laza w okręgach południowych, na
Uralu, w Syberii, w centralnej i po-
łudniowo-zachodniej części kraju za-
pewnić dalszy rozwój przemysłu hut-
niczego w rejonach Zakaukazia.

Przewidzieć rozwój produkcji metali
żelaznych w systemie przemysłu miej-
scowego przez budowę niedużych
przetwórczych przedsiębiorstw hutni-
czych.

5.

Znacznie rozszerzyć produkcję me-
tali nieżelaznych. W ciągu 5-lecia
zwiększyć produkcję w przybliżeniu w
następujących rozmiarach: miedzi
rafinowanej o 80 proc., ołowiu — 2,7
raza, aluminium — nie mniej niż 2,8
raza, cynku — 2,5 raza, niklu o 53 proc.,
i cyny o 80 proc.

Zmechanizować roboty górnicze i
praochłonne, automatyzować i in-
tensyfikować procesy produkcji, zwię-
kszyć kompleksowe wydobywanie me-
tali z rud, zapewnić dalszy wzrost pro-
dukcji metali najwyższych gatunków,
znacznie rozszerzyć i usprawnić wy-
korzystywanie mocy czynnych przed-
siębiorstw i budować nowe przedsię-
biorstwa.

6.

W dziedzinie elektryfikacji zapew-
nić wysokie tempo przyrostu mocy e-
lektrowni w celu pełniejszego zaspoko-
nienia rosnących potrzeb gospodarki
narodowej oraz potrzeb bytowych
ludności na energię elektryczną oraz
w celu zwiększenia rezerwy w syste-
mach energetycznych.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia łączną
moc elektrowni w przybliżeniu dwu-
krotnie, a elektrowni wodnych — trzy-
krotnie, zapewniając w zakresie elek-
trowni ciepłych przede wszystkim ro-
zbudowę czynnych przedsiębiorstw.
Oddać do użytku wielkie elektrownie
wodne, w tym elektrownie kujbyszew-
ską o mocy 2.100 tys. kW oraz elek-
trownie kamską, gorkowską, minge-
lczurską, ust-kamienogorską i inne o
łącznej mocy 1.916 tys. kW. Zbudować
i oddać do użytku linie wysokiego na-
pięcia Kujbyszew — Moskwa.

Rozwinąć budowę stalingradzkiej i
kachowskiej elektrowni wodnej, roz-
począć budowę nowych wielkich elek-
trowni wodnych: Czobokarskiej na
Woldze, Wotkińskiej na Kamie, Buch-
tarmińskiej na Irtyżu i szeregu in-
nych.

Rozpocząć prace nad wykorzysta-

nieniem zasobów energetycznych rzeki
Angary w celu rozbudowy na bazie ta-
nej energii elektrycznej i miejscow-
ych źródeł surowców — przemysłu
alumińowego, chemicznego, górnicze-
go i innych gałęzi przemysłu.

W celu poważnego polepszenia za-
opatrzenia w energię elektryczną Po-
łudnia, Uralu i Zagłębia Kuźnieckiego
zapewnić znaczny wzrost mocy ciepl-
nych elektrowni rejonowych i fabrycz-
nych w tych okręgach. Dla zapewnie-
nia zaopatrzenia w energię elektryczną
miast i rejonów, równocześnie z
budową wielkich elektrowni — budo-
wać nieduże oraz średnie elektrownie.

W związku z zadaniami dalszej in-
dustrializacji zapewnić 2 — 2,5-krotny
wzrost produkcji energii elektrycznej
w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i
Estońskiej SRR. Zbudować Narwik-
ską elektrownię wodną, ryską elektrownię
cieplą oraz wzmocnić tempo budowy
kaunaskiej elektrowni wodnej.

Zapewnić budowę elektrowni ciep-
lnych i sieci centralnego ogrzewania
dzielnicowego w celu urzeczywistnie-
nia zakrojonej na szeroką skalę ciepl-
łokalizacji miast i przedsiębiorstw prze-
mysłowych.

Stosować na szeroką skalę automa-
tyzację procesów produkcyjnych elek-
trowni. Zakończyć całkowitą automa-
tyzację rejonowych elektrowni wod-
nych oraz przystąpić do wprowadza-
nia telemechanizacji w systemach e-
nergetycznych.

7.

Zapewnić wysokie tempo rozwoju
przemysłu naftowego. Przewidzieć da-
lszy rozwój wydobycia ropy naftowej
z pól naftowych położonych na dnie
morza.

Zgodnie z zaplanowanym wzrostem
wydobycia ropy naftowej, zapewnić
rozwój przemysłu rafineryjnego, przy-
bliżając rafinerie nafty do okręgów za-
potrzebowania przetworów ropy na-
ftowej.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia moc rafin-
erii w zakresie pierwotnej przeróbki
nafty w przybliżeniu dwa razy, a w
zakresie krakowania surowca — 2,7
raza, przewidując znaczne pogłębienie
przeróbki nafty i zwiększenie procentu
jasnych produktów naftowych za-
równo w istniejących, jak i w odda-
wanych do użytku nowych rafineriach
nafty.

Rozwinąć produkcję sztucznego pa-
liwa płynnego.
Znacznie zwiększyć budowę i uru-
chamianie głównych rurociągów na-
ftowych oraz zbiorników dla magazy-
nowania ropy naftowej i produktów
naftowych.

8.

Zapewnić dalszy rozwój przemysłu
gazowego. Zwiększyć w ciągu 5-lecia
w przybliżeniu o 80 proc. wydobycie
gazu ziemnego i gazu wydobywającego
się przy eksploatacji złóż naftowych
oraz produkcję gazu z węgla i lup-
ków. Rozszerzyć używanie gazu dla
potrzeb bytowych, stosowanie go jako
paliwa dla samochodów oraz otrzymy-
wanie z gazu przetworów chemicz-
nych.

(CIAĞ DALSZY NA STR. 2)

DLA CZŁOWIEKA, DLA POKOJU

ZWOŁANIE XIX Zjazdu WKP(b)
to wydarzenie ogromnej donio-
sności dla narodów radzieckich i
państwa radzieckiego — to tym sa-
mym wydarzenie ogromnej donio-
sności międzynarodowej, zwłaszcza
dla światowego obozu pokoju, dla
krajów demokracji ludowej — wśród
nich dla Polskiej Rzeczypospolitej Lu-
dowej.

Kolejne zjazdy wielkiej Partii Le-
nina i Stalina stanowią słupy milowe
w rozwoju międzynarodowego ruchu
robotniczego i w historii powszech-
nej XX wieku. Zjazdy WKP(b) łączą
się najsilniej z tak przełomowymi w
działach wydarzeniami jak zwycię-
stwo Rewolucji Październikowej i
rozgromienie najazdu imperialistów
na ZSRR, jak zbudowanie pierwsze-
go w świecie socjalistycznego pań-
stwa i realizacja stalinowskich pię-
cioletek, jak wielokomne zwycię-
stwo nad hitleryzmem — zwycię-
stwo, które ocaliło cywilizację i kul-
turę przed faszystowską zagładą.

Dla ludu polskiego — w przeszło-
ści i w teraźniejszości — wielkie
wydarzenia i przemiany, których mo-
torem była WKP(b), miały szczegól-
nie doniosłe znaczenie. Odkrywanie
niepodległości w r. 1918 po półtora-
wiekowej niewoli zawdzięczamy zwy-
cięstwu Rewolucji Październikowej
nad ciemnością polskiego i rosyjskie-
go narodu — carskim samoderzą-
wem. W długoletniej ofiarnej walce
o wyzwolenie społeczne i narodo-
we polskie masy pracujące czerpały
przykład, natchnienie i pomoc z ro-
syjskiego ruchu rewolucyjnego, z
Partii Lenina i Stalina, ze Zw. Ra-
dzieckiego.

Gdy zdradzony przez własną bur-
żazję i zachodnich „sojuszników”

narod polski stanął w latach 1939—
44 przed widmem całkowitej zagłady
— ocalenie przyszło z Kraju Socja-
lizmu, któremu od zarania przewodził
WKP(b).

Gdy wyzwolona spod hitlerowskiej
okupacji i z pęt kapitalistycznego u-
stroju Polska przystąpiła do budo-
wania niepodległego i silnego pań-
stwa ludowego — nieocenioną i bra-
terską pomoc okazało jej i po dziś
niezmiennie okazuje państwo ra-
dzieckie, którym kieruje i od zwy-
cięstwa „do zwycięstwa prowadzi
WKP(b) i jej wódz, Józef Stalin.

Gdy amerykański imperializm,
sprzymierzony z odbudowanymi przez
siebie siłami hitlerowskimi, chce zbuz-
czyć pokój światowy i godzi w niepo-
dległość naszej ojczyzny, w nasz był
narodowy — oparciem i nadzieją na-
rodowy i innych narodów jest poko-
wa polityka i siła największego na
świecie mocarstwa, kierowanego przez
WKP(b).

Gdy więc zbierze się dn. 5 paź-
dziernika XIX zjazd WKP(b), aby
obradować i decydować o doniosłych
dla państwa radzieckiego sprawach —
te obrady i decyzje będą miały o-
gromne znaczenie dla całego świata,
dla sprawy pokoju — również dla
narodu polskiego.

PORZĄDEK dzienny XIX Zjazdu
przewiduje m. in. referat spra-
wozdawczy Komitetu Centralnego
WKP(b), uchwalenie dyrektyw w
sprawie pięcioletniego planu
rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955,
uchwalenie zmian w Statucie
WKP(b).

Dyrektywy dla nowego radziec-
kiego planu pięcioletniego są z jed-
nej strony obrazem ogromnego sko-

ku naprzód, który ZSRR w latach
1951 — 1955 dokona — z drugiej
strony, świadectwem tych nieogran-
iczonych nieczym możliwości, jakie
już dziś posiada państwo, które zwy-
ciężyło w największej w dziejach
wojnie i po straszliwych zniszczeni-
ach w niewiarygodnie szybkim
tempie odbudowało się i poszło na-
przód krokami olbrzyma.

Realizacja nowego planu pięciolet-
niego to będzie nowy, większy niż
wszystkie poprzednie skok naprzód.
To będzie nowy dla całego świata
przykład siły żywotnej socjalizmu i
jego wyższości nad kapitalizmem, no-
we świadectwo pokojowej polityki
ZSRR, nowa potężna zaporą przeciw
amerykańskiej polityce wojny i gra-
bieży.

Zwróćmy uwagę na niektóre tylko
elementy wytycznych planu. Już one
same powiedzą o wielkości i charak-
terze zamierzonego dzieła, które —
jak uczy historia poprzednich pię-
cioletek — zostanie ponad wszelką
wątpliwość dokonane.

Do r. 1955 produkcja przemysłowa
wzrośnie w przybliżeniu o 70 proc.,
krocznie podnosząc się w przy-
bliżeniu o 12 proc. Będzie o 76 proc.
więcej surowców, o 62 proc. więcej sta-
li, o 85 proc. — ropy naftowej, o 43
proc. — węgla, 2,3 raza więcej tur-
bin parowych, 2,2 raza więcej ce-
mentu, 7,8 raza więcej hydrotur-
bin. Aby ocenić wymowę tych liczb,
trzeba sobie uświadomić, że już dziś
przodujący światowy przemysł
radziecki, którego produkcja wyraża
się w setkach milionów ton wszelkie-
go rodzaju surowców, w milionach
sztuk maszyn i wytworów wszelkich
rodzajów, jakie są na świecie — że

(CIAĞ DALSZY NA STR. 3)

krotnie, piwa — o 80 proc.,
 o 80 proc., tkanin bawełnianych,
 nianych, jedwabnych i lina-
 70 proc. obuwia o 100 proc.,
 i skarpetek — dwukrotnie,
 trykotażowych — 2,5 raza,
 trzykrotnie, naczyń metalowych

(CIĄG DALEJ NA STR. 1)

dwukrotnie, konserw jarzyn
wocowych i mierznych — 1,1
za, cukru — dwukrotnie;
dwukrotnie, wina gronowego
krotnie, piwa — 1,10 proc.

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP (b) w sprawie Planu Pięcioletniego

(CIĄG DALSZY ZE STR. 2)

raza, rowerów — 3,5 raza, maszyn do szycia — 2,4 raza, radioodbiorników i odbiorników telewizyjnych — dwukrotnie, zegarków — 2,4 raza, lodówek, maszyn do prania, odkurzaczy — kilkakrotnie.

Rozszerzyć w ciągu pięciu lat sieć stołówek, restauracji, herbaciarni i zwiększyć produkcję zakładów żywnościowego w przybliżeniu o 80 proc., ulepszać znacznie asortyment.

Zwiększyć ilość wyspecjalizowanych sklepów dla sprzedaży towarów spożywczych, odzieży, obuwniczych, mebli, naczyń, artykułów gospodarstwa domowego, przedmiotów przemysłowych oraz zaspokajania potrzeb kulturalnych i rekreacyjnych. Zwiększyć produkcję budownictwa chłodniczego i magazynów w przemyśle i sieci handlowej. Kontynuować zaopatrzenie składów żywnościowych, stołówek, restauracji i magazynów w instalacje chłodnicze i najnowsze urządzenia.

2.

Przeanalizować wzrost obrotu towarowego w transporcie kolejowym w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 35—40 proc., transportu rzeczno- o 75—80 proc., transportu morskiego o 35—60 proc., transportu samochodowego o 80—85 proc., transportu lotniczego co najmniej dwukrotnie, transportu rurociągowego w przybliżeniu pięciokrotnie.

3.

Uważać za najważniejsze zadanie w dziedzinie transportu kolejowego zwiększenie zdolności przepustowej kolei. W związku z tym:

a) oddać do użytku w przybliżeniu o 80 proc. więcej w porównaniu z ubiegłą pięcioletnią równoległych torów (4 razy więcej) elektryfikowanych linii kolejowych. Zwiększyć długość torów na stacjach w przybliżeniu do 46 proc. długości całej eksploatowanej sieci kolejowej;

b) zbudować i oddać do stałego użytku w przybliżeniu 2,5 raza więcej nowych linii kolejowych niż w latach 1946—1950. Zakończyć budowę magistrali południowo-syberyjskiej na odcinkach od Abakana do Akmolłńska. Zakończyć budowę linii kolejowej Czardou — Kungrad i przystąpić do budowy linii Kungrad — Makat. Rozwinąć budowę linii kolejowych: Krasnojarsk — Jenisejsk, Guriew — Astrachan, Agryz — Pronino — Surgut. Przeprowadzić konieczne prace w dziedzinie rekonstrukcji linii kolejowej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR;

c) zwiększyć pod koniec pięcioletnia w porównaniu z rokiem 1950 długość wszystkich odcinków wyposażonych w sprzęt do automatycznego blokowania w przybliżeniu o 80 proc., oraz wyposażonych w hamulce samoczynne nie mniej niż 2,5 raza oraz zwiększyć ilość swobodnie poruszanych przy pomocy elektryczności i scentralizowanych w przybliżeniu 2,3 raza. Zwiększyć zakres zastosowania centralizacji dyspozycyjnej. Zabezpieczyć dalszą mechanizację urządzeń stacji rozrządowych. Kontynuować prace nad zastosowaniem łączności radiowej do kierowania ruchem pociągów i do prac manewrowych;

d) polepszyć stan torów kolejnictwa. Dostarczyć transportowi kolejowemu w ciągu pięcioletnia w przybliżeniu o 35 proc. więcej nowych szyn niż w latach 1946—1950;

e) całkowicie zaspokoić zapotrzebowanie transportu kolejowego na dalekobieżne parowozy, lokomotywy elektryczne i spalinowe oraz na wagony towarowe, wagony-chłodnie i wagony pasażerskie. Zakończyć w zasadzie przedstawianie na sprzęt automatyczny taboru wagonowy, będących w eksploatacji i przystąpić do wyposażenia taboru w łożyska cylindryczne. Przystąpić do produkcji nowych potężnych parowozów, lokomotyw elektrycznych i spalinowych, w tej liczbie lokomotyw z generatorami gazowymi.

Polepszyć stopień wykorzystania taboru. Skrócić w r. 1955 czas obrotu wagonów nie mniej niż o 18 proc., w porównaniu z r. 1950 i zwiększyć przeciętny przebieg parowozów na dobę nie mniej niż o 12 proc. Zwiększyć stopień wykorzystania ładowności wagonów i zwiększyć wagę pociągów towarowych.

Zabezpieczyć usprawnienie organizacji pracy pracowników służby ruchu, w szczególności brygad parowozowych.

4.

Zwiększyć w przybliżeniu dwa razy zdolność przepustową portów rzecznych. Zakończyć pierwszy etap prac

przy budowie i rekonstrukcji portów w Stalingradzie, Saratowie, Kujbyszewie, Ulianowsku, Kazaniu, Gorkim, Jarosławiu, Mołotowie, Omsku, Nowosybirsku, Chabarowsku, Osietrowie, Kotelasie i Piecorze. Wyposażyć główne porty w urządzenia zapewniające wysoki stopień mechanizacji. Rozszerzyć budowę zmechanizowanych cum dla statków w nadbrzeżnych zakładach przemysłowych.

Zakończyć prace nad rekonstrukcją wotżańsko-bałtyckiego szlaku wodnego, zwiększyć głębokość żeglowną na rzece Kamie i stworzyć jednolity system transportowy o dużej głębokości w europejskiej części ZSRR.

Usprawnić żeglugę i zwiększyć przewozy pasażerów i ładunków w basenach rzeki Niemna i Daugawy. Przewidzieć budowę mostu przez Niemna w Kaunas i przez rzekę Daugawę w Rydze.

Zrekonstruować istniejące i zbudować nowe stocznie i doki remontowe dla floty rzecznej. Zapewnić budowę pasażerskiej i towarowej floty rzecznej, odpowiadającej warunkom żeglugi na wielkich zbiornikach wodnych. Zwiększyć rolę transportu rzeczno- w przewozach ładunków w rejonie Syberii i Dalekiej Północy. Zapewnić rozwój przewozów na małych rzekach dla lokalnych potrzeb.

5.

Zwiększyć w dużym stopniu tonaż morskiej floty handlowej, rozszerzyć bazę krajowego budownictwa statków morskich przez budowę nowych i rozbudowę istniejących stoczni oraz doków remontowych. Przeprowadzić prace nad rozbudową i rekonstrukcją portów morskich w Leningradzie, Odessie, Zdanowie, Noworosyjsku, Machacz-Kale, Murmańsku, Narian-Marze i portów na Dalekim Wschodzie. Zapewnić dalszy rozwój transportu morskiego w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR, przeprowadzić rozbudowę portów w Rydze i Kłajpedzie.

Zapewnić zwiększenie zdolności przepustowej portów morskich i zwiększyć moc morskich doków remontowych mniej więcej dwukrotnie. Zwiększyć zdolność przepustową portów rybackich.

Zwiększyć przewozy ładunków po Północnym Szlaku Morskim. Uzupełnić flotę morską nowymi łamaczami lodów.

Podnieść jakość pracy floty rzecznej, morskiej i rybackiej, zmniejszyć okres dostawy ładunków dla konsumentów, polepszyć pracę portów. Skrócić postoje statków.

6.

Zbudować i zrekonstruować szosy samochodowe o trwałej nawierzchni nie mniej więcej o długości 50 proc. więcej niż w latach 1946—1950, w szczególności w rejonach południowych, na Zakaukaziu oraz w republikach nadbałtyckich.

Zwiększyć udział transportu samochodowego dla publicznego użytku w przewozach ładunków i pasażerów. Doprowadzić do końca powiększenie taboru samochodowego poszczególnych resortów. Polepszyć stopień wykorzystania samochodów i obniżyć znacznie koszty własne przewozów. Rozszerzyć sieć zakładów remontu samochodów i stacji technicznej obsługi samochodowej. Zwiększyć w ciągu pięcioletni długość stałe funkcjonujących autobusowych linii międzymiastowych mniej więcej dwukrotnie.

7.

Zwiększyć znacznie ilość transportowych samolotów lotnictwa cywilnego oraz sieć linii powietrznych i portów lotniczych, wyposażonych w urządzenia umożliwiające prace w ciągu całej doby.

8.

Zabezpieczyć dalszy rozwój środków łączności, zwiększyć nie mniej niż dwa razy w ciągu pięcioletni długość międzynarodowych kabli telefoniczno-telegraficznych. Zwiększyć znacznie moc rozgłośni radiowych. Rozwinąć prace nad zastosowaniem w radiofonii fal ultra-krótkich i łączności przekazywanej. Podnieść moc miejskich stacji telefonicznych w ciągu pięcioletni o 30—35 proc.

Usprawnić pracę poczty na odcinku dostarczania ludności prasy i przesyłek pocztowych i zapewnić przewozy poczty na szosach, łączących poszczególne rejony w zasadzie transportem samochodowym.

9.

Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności w latach 1951—1955 mniej więcej o 63 proc., w porównaniu z latami 1946—1950.

IV. W dziedzinie dalszego wzrostu dobrobytu materialnego, lecznictwa i poziomu kulturalnego narodu

1.

Na bazie nieustannego rozwoju produkcji socjalistycznej i podniesienia wydajności pracy społecznej zwiększyć dochód narodowy ZSRR w ciągu pięcioletni co najmniej o 60 proc. i w związku z tym zapewnić dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Odpowiednio do wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz zadań w

spożycia, mając na uwadze, że obniżenie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego podnoszenia realnej wartości płac robotników, urzędników i podnoszenia dochodów chłopów. Podnieść realną wartość płac robotników i urzędników z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych co najmniej o 35 proc.

Określić wzrost funduszy państwowych przeznaczonych na ubezpieczenie społeczne robotników i urzędników w okresie pięcioletni w przybliżeniu o 30 proc. w porównaniu z r. 1950.

Na bazie zwiększenia wydajności pracy kolchoźników, wzrostu produkcji kolchozowej, zwiększenia produkcji rolniczej i hodowlanej, zwiększyć dochody kolchoźników w pieniądzu i produktach (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 proc.

3.

W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników rozwinąć ze wszelkimi budownictwo mieszkaniowe. Przewidzieć w planie pięcioletnim szeroki program państwowego budownictwa mieszkaniowego zwiększając inwestycje na ten cel mniej więcej dwa razy w porównaniu z poprzednią pięcioletnią. W miastach i osiedlach robotniczych oddać do użytku po linii budownictwa państwowego nowe domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 105 milionów metrów kwadratowych. Popierać budowę indywidualnych domów mieszkalnych w miastach i osiedlach robotniczych, prowadzoną przez ludność z własnych funduszy oraz przy pomocy kredytu państwowego.

Poprawić komunalną i bytową obsługę ludności miast i osiedli robotniczych, rozszerzyć sieć wodociągową i kanalizacyjną, rozszerzyć sieć centralnego ogrzewania i gazyfikacji domów, transport miejski, rozwinąć urządzenia komunalne w miastach. Nakłady inwestycyjne na budownictwo komunalne zwiększyć pod koniec pięcioletni w przybliżeniu o 50 proc. w porównaniu z r. 1950.

4.

Zapewnić dalsze polepszenie i rozwój służby zdrowia.

Rozszerzyć w ciągu pięcioletni sieć szpitali, poradni, domów położniczych, sanatoriów, domów wypoczynkowych, żłobków, przedszkoli, zwiększając liczbę łóżek w szpitalach co najmniej o 20 proc. liczbę miejsc w sanatoriach co najmniej o 15 proc. w domach wypoczynkowych o 30 proc., w żłobkach o 20 proc. w przedszkolach o 40 proc.

Zwiększyć w ciągu pięcioletni liczbę łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR w przybliżeniu o 40 proc., Łotewskiej SRR o 30 proc. i w Estońskiej SRR o 30 proc.

Zapewnić dalsze wyposażenie szpitali, poradni i sanatoriów w najnowocześniejszy sprzęt lekarski i podnieść kulturę ich pracy.

Zwiększyć w ciągu pięcioletni liczbę lekarzy w kraju co najmniej o 25 proc. i podjąć na szerszą skalę kroki mające na celu doskonalenie lekarzy w ich zawodzie.

Skierować wysiłki pracowników naukowych w dziedzinie medycyny na rozwiązanie najważniejszych zadań służby zdrowia, koncentrując szczególną uwagę na zagadnienia profilaktyki, zapewnić szybsze stosowanie w praktyce osiągnięć medycyny.

Zwiększyć w r. 1955 co najmniej 2,5 raza w porównaniu z r. 1950 produkcję lekarstw, urządzeń i instrumentów leczniczych, zwracając szczególną uwagę na rozwinięcie produkcji najnowszych leków i innych skutecznych środków leczniczo-profilaktycznych oraz nowoczesnych urządzeń diagnostycznych i leczniczych.

Zapewnić dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu.

5.

Zakończyć do końca pięcioletni przejście z systemu nauczania 7 letniego do powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletnia) w stolicach republik, w miastach wydziałowych i w wielkich ośrodkach przemysłowych. Przygotować warunki dla pełnej realizacji w następnej pięcioletniej powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletnia) w pozostałych miastach i ośrodkach wiejskich.

W celu dostarczenia wzrastającej sieci szkół niezbędnej ilości nauczycieli zwiększyć o 45 proc. przyjęcie do instytucji pedagogicznych w latach 1951 — 1955 w porównaniu z latami 1946 — 50; przewidzieć zwiększenie przyjęcia do instytucji pedagogicznych Litewskiej SRR 2,3 raza, Łotewskiej SRR o 90 proc. i Estońskiej SRR o 60 proc.

Zwiększyć budownictwo szkół miejskich i wiejskich w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

2.

W celu dalszego podwyższenia socjalistycznego wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom, kończącym szkołę średnią, warunków swobodnego wyboru zawodu przystąpić do wprowadzenia

nauczania politechnicznego w szkole średniej i i podjąć kroki, niezbędne do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

6.

Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę specjalistów wszystkich rodzajów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe w przybliżeniu o 30—35%.

Zwiększyć liczbę specjalistów, kończących wyższe zakłady naukowe, dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa w r. 1955 w porównaniu z r. 1950 w przybliżeniu dwukrotnie.

Rozszerzyć w ciągu 5 lat przygotowanie kadr naukowych i naukowo-pedagogicznych przez aspiranturę w wyższych zakładach naukowych i w instytucjach naukowo-badawczych w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

Polepszyć pracę instytucji naukowo-badawczych i pracę naukową wyższych zakładów naukowych, wykozystać w większym stopniu siły naukowe w celu rozwijania ważniejszych zagadnień rozwoju gospodarki narodowej, upowszechniania produkcji doświadczeń, zapewniając szerokie stosowanie w praktyce wynalazków naukowych. Popierać wszechstronnie uczonych przy opracowywaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i utrzymywać wiedzę nauki z produkcji.

Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie doświadczeń do podniesienia poziomu swego wykształcenia, zapewnić dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania pracujących obywateli bez odrywania ich od produkcji.

7.

W celu zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej w dziedzinie wykwalifikowanych kadr, w szczególności w związku z dalszym wprowadzeniem do produkcji przodującej techniki, polepszyć jakość przygotowania młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracowniczych i zapewnić przygotowanie i podniesienie kwalifikacji robotników drogą nauczania indywidualnego i zespolowego w brygadach oraz poprzez system kursów i szkół organizowanych przy przedsiębiorstwach.

8.

Zrealizować dalszy rozwój kin i telewizji. Rozszerzyć sieć kin, zwiększając ilość urządzeń kinowych w ciągu pięcioletni w przybliżeniu o 25% oraz zwiększyć produkcję filmów.

Rozszerzyć w r. 1955 w porównaniu z rokiem 1950 sieć masowych bibliotek co najmniej o 30% oraz klubów o 15%, udoskonalać ich pracę w dziedzinie obsługi ludności.

Dla zapewnienia znacznego wzrostu nakładu literatury pięknej i naukowej, podręczników, czasopism i dzienników, rozwinąć przemysł poligraficzny i polepszyć jakość prasy oraz szaty graficznej książek.

9.

Stosownie do przewidywanego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty i instytucji naukowych i kulturalno-oświatowych, zwiększyć rozmiar inwestycji na te cele w ciągu pięcioletnia mniej więcej o 50% w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

Piąty 5-letni plan oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewni dalszy znaczny wzrost — dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Wykonanie piętego planu 5-letniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

Dla wykonania zadań piętego planu 5-letniego konieczne jest:

a

Zmobilizować źródła wewnętrzno-gospodarcze dla dalszego wzrostu akumulacji socjalistycznej, walcząc o ścisłe przestrzeganie dyscypliny państwowej i o wykonywanie przez każde przedsiębiorstwo planu produkcji w ustalonym dla tego przedsiębiorstwa asortymencie. Ażeby zapewnić wykonanie zadań 5-latki w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, niezbędne jest globalne zwiększenie państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951/1955 w przybliżeniu o 90 proc., a zwiększenie kredytów wyasygnowanych przez państwo na to budownictwo w przybliżeniu tylko o 60% w porównaniu z czwartą 5-latką, z tym ażeby brakujące 30% pokryte zostały przez odpowiednią obniżkę kosztów własnych budownictwa drogą podniesienia wydajności pracy, obniżenia wydatków handlowo-administracyjnych, obniżki cen materiałów budowlanych i urządzeń.

b

Drogą wprowadzenia do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej przodującej techniki, usprawnienia organizacji pracy i podniesienia kulturalno-technicznego poziomu ludzi pracy — podnieść wydajność pracy w ciągu 5-letnia w przemyśle w przybliżeniu o 50%, w budownictwie — o 55%, w gospodarce rolnej — o 40%. Zakończyć w zasadzie w ciągu piątej 5-latki mechanizację robót ciężkich i pracochłonnych w przemyśle i w budownictwie.

c

Obniżyć w ciągu 5-lecia koszty własne produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 25 proc. i koszty robót budowlanych co najmniej o 20 proc. Skrócić terminy budowy i zapewnić podniesienie jakości robót budowlanych. Obniżyć koszty własne robót traktorowych ośrodków maszynowo-traktorowych i pracy traktorów w przybliżeniu o 25 proc., transportów kolejowych o 15 proc. i kosztów obrotów handlu detalicznego o 23 proc. Zmniejszyć w znacznym stopniu wydatki handlowo-administracyjne organizacji zbytu w przemyśle oraz wydatki związane ze skupem i zbytem artykułów rolnych.

d

Podnieść na wyższy poziom masowy ruch wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i kolchoźników w celu dalszego technicznego udoskonalenia i rozszerzenia produkcji, w celu wszechstronnej mechanizacji oraz ułatwienia pracy i dalszej poprawy zdrowotnych warunków pracy. Potępić praktykę organizacji gospodarczych, które nie doceniają zadań wprowadzania nowej techniki i mechanizacji pracy i które dopuszczają do nieprawidłowego wykorzystywania siły roboczej.

e

Przeprowadzać nieugięcie na wszystkich, zarówno wielkich jak i małych odcinkach budownictwa gospodarczego reżim oszczędności, podnieść rentowność przedsiębiorstw. Pracownicy gospodarczy powinni szu-

kać, znajdować oraz wykorzystywać ukryte rezerwy znajdujące się wewnątrz produkcji, wykorzystywać w maksymalnym stopniu istniejące moce produkcyjne, polepszać systematycznie metody produkcji, obniżać koszty własne produkcji, przeprowadzać rozrachunek gospodarczy.

Zapewnić dalszą znaczną oszczędność zasobów materialnych drogą likwidacji nadwyżek w zużywaniu materiałów i urządzeń, drogą zmniejszenia walki przeciwko brakom, używania oszczędnościowych gatunków materiałów oraz drogą szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i postępowej technologii produkcji.

Wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych oraz nad przestrzeganiem reżimu oszczędności.

f

Zwiększyć dwukrotnie państwowe rezerwy materialowe i żywnościowe mogące zabezpieczyć kraj przed wszelkimi ewentualnościami.

g

Obecny piąty 5-letni plan manifestuje ponownie wobec całego świata wielką siłę żywotną socjalizmu, zasadniczą wyższość socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. Ten plan 5-letni jest planem pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Będzie on sprzyjał dalszemu utrwaleniu i rozszerzeniu współpracy ekonomicznej między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej i rozwojowi stosunków ekonomicznych ze wszystkimi krajami, pragnącymi rozwinąć handel na zasadach równouprawnienia i wzajemnej korzyści.

Pokojowy rozwój ekonomiki radzieckiej, nakreślony przez plan 5-letni, stanowi przeciwieństwo ekonomiki krajów kapitalistycznych, kroczących drogą militarystyki gospodarki narodowej, utrzymania najwyższych zysków dla kapitalistów i dalszego zubożenia mas pracujących.

Zadania postawione przez plan 5-letni wymagają wielkich wysiłków od organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych, komсомольских i zobowiązują je do mobilizowania szerokich mas pracujących w celu wykonania i przekroczenia nowego planu 5-letniego, rozwijając szeroką krytykę braków w pracy naszych organizacji w celu jak najszybszego zlikwidowania tych braków.

Należy koniecznie udzielać wszechstronnej pomocy nowatorom produkcji przemysłowej i kolchozowej, przodownikom transportu i innych gałęzi gospodarki narodowej w ich dążeniu do zwiększenia produkcji, podniesienia wydajności pracy, obniżenia kosztów własnych.

Wielka siła współzawodnictwa socjalistycznego, jednomyślne dążenie robotników, kolchoźników i inteligencji do obrony sprawy pokoju, niezachwiane zdecydowanie mas pracujących zbudowania społeczeństwa komunistycznego — powinny być skierowane ku wykonaniu i przekroczeniu nowego 5-latki.

Narody Związku Radzieckiego pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej wykonają z powodzeniem nowy plan 5-letni.

DLA CZŁOWIEKA, DLA POKOJU

(CIĄG DALSZY ZE STR. 1)

ta gigantyczna produkcja wzrosła już w r. 1955 w jednych działach o połowę, w innych dwukrotnie, trzykrotnie, siedmiokrotnie.

W państwie, które w dawniejszych jak i ostatnich latach przeznaczało miliardowe sumy na inwestycje — w nowej pięcioletniej zwiększone będą nakłady inwestycyjne w przybliżeniu dwukrotnie.

Oddane będą do użytku nowe elektrownie-obrząmy (w tym elektrownia kujbyszewska) nowe fabryki obrabiarzy, maszyn energetycznych, aparatów do przemysłu naftowego, urządzeń walcowniczych, budowlanych itd. itd. Wydobywana będzie na wielką skalę ropa naftowa z dna morza, rozszerzy się wielokrotnie produkcja metali nieżelaznych.

W państwie, którego przemysł osiągnął już wysoki stopień mechanizacji, planuje się dalsze zmechanizowanie robót pracochłonnych, przewiduje się stosowanie na szeroką skalę automatyzacji procesów produkcyjnych. W

wysoko rozwiniętej, ogromnej gospodarce rolnej ZSRR produkcja zbóż wzrosła o 40 — 50 proc., a mechanizacja pracy w rolnictwie sięgnie 85—95 proc.

JEDNOCZEŚNIE z tym gigantycznym rozwojem podstawowych gałęzi przemysłu oraz rolnictwa obrzynął krok naprzód będzie dokonany w produkcji artykułów masowego spożycia. Dyrektywy 5-latki mówią: „Zapewnić wysokie tempo wzrostu produkcji artykułów masowego spożycia. Zwiększyć produkcję przemysłu lekkiego i spożywczego co najmniej o 70 proc.”

Tak to na bazie stałego dalszego rozwoju produkcji środków produkcji, na bazie wzrostu o połowę wytwórczości rolnej możliwe jest tak ogromne zwiększenie ilości artykułów konsumpcyjnych i podniesienie realnych zarobków nie mniej, niż o 35 proc., możliwe jest wybudowanie obryzmów ilości (105 milionów m. kw) domów mieszkalnych, możliwe jest przeznaczenie na służbę zdrowia, na oświatę, naukę i kulturę o połowę wię-

cej nakładów, niż w poprzedniej 5-latce.

Wskazaliśmy tu niektóre tylko elementy nowej 5-latki Stalinskiej, a dopiero wszystkie razem wzięte dają obraz ogromnego, twórczego rozmachu narodów radzieckich, obraz nieprzerwanego i coraz szybszego marszu naprzód, umacniania siły i podnoszenia dobrobytu, wpręgnięcia wszystkich zdobyczy wiedzy, wszystkich sił przyrody dla dobra człowieka, dla pokojowego, szczęśliwego życia.

Jest to obraz kraju, który pod wodzą WKP(b) i Stalina idzie spokojnym, pewnym krokiem od socjalizmu do komunizmu i całej ludzkości wskazuje drogę.

Naród polski z pełną i serdeczną uwagą śledził będzie obrady XIX Zjazdu Partii, która od swolch narodził jest żywą kolumną myśli marksistowsko-leninowskiej, awangardą w walce o wyzwolenie wszystkich ludzi, o pokój dla całego świata.

H. A.

Decydujący etap Nowej Huty RUSZYŁA BUDOWA WIELKICH PIECÓW

W historii Nowej Huty — najpotężniejszego i najwspanialszego obiektu Wielkiego Planu — nastąpił nowy, decydujący etap. Rozpoczęła się budowa wielkich pieców — zasadniczych obiektów huty. W przygotowane wykopy popłynęły strumienie betonu; ekipy wysokokwalifikowanych zbrojarzy i spawaczy rozpoczęły zbrojenia fundamentów. Powstał nowy, ważny odcinek frontu wielkiej ofensywy naszego pokojowego budownictwa.

Wielkie piece w Nowej Hucie będą największym tego rodzaju obiektem w kraju i jednym z najnowocześniejszych wyposażonych w Europie. Projekty ich budowy i wyposażenia opracowali młodzi budowniczowie, co konstruktorzy kombinatu hutniczego w Magnitogorsku, Krzywym Rogu, Zaporozżu i innych.

O ogromie pieców — olbrzymów świadczy fakt, że dla wykonania samych fundamentów jednego tylko piecego potrzeba takiej ilości betonu, z której można by wybudować cztery gmachy równe Centralnemu Dostawczemu Towarowemu w Warszawie. Przygotowanie zbrojeń do fundamentów dla jednego piecego wymagać będzie wykonania 80 tys. spawów, na które potrzeba 600 tys. elektrod spawalniczych.

Do budowy pieców stanęły ekipy wysokokwalifikowanych fachowców. M. Inn. rozpoczęła tu pracę brigada spawaczy Czesława Langworskiego. Wieleletnia praktyka tych spawaczy, dobre opanowanie zawodu umożli-

wiają im szybkie i sprawne wykonywanie prac. Świadomość potrzeb naszej narodowej gospodarki, dążenie do jak najszybszego wykonania zadań, podyktowała brygadzie zobowiązanie przyspieszenia o jeden dzień wykonanie robót, mimo bardzo napiętego harmonogramu prac.

Siłownia — serce kombinatu

Budowa wielkich pieców to tylko jeden z licznych fragmentów prac przy wznoszeniu huty-giganta.

Tuż obok wyrastają konstrukcje potężnej siłowni — serce kombinatu. Stąd już za rok popłynie prąd do setek hal i obiektów produkcyjnych. Moc, jaką będzie ona produkować, wystarczyłaby na zaspokojenie potrzeb blisko półmilionowego miasta.

Świeże wykopy znacząco powstające budynki aglomeracji oraz pierwszych baterii koksowniczych. Z lasu rusztowań wylania się potężna sylwetka znajdującego się w budowie najwyższego kominu w Polsce — jednego z kominów baterii koksowniczych.

Długie, ciągnące się setkami metrów zwalę świeżej ziemi — to teren pracy dziesiątków mechaników, samochodów i kolejek wąskotorowych nieustannie wywożą ziemię. Rok bieżący bowiem to m. in. rok największego nasilenia robót ziemnych. W r. wykonanych ma być tyle robót ziemnych, iż wagony kolejowe załadowane ziemią utworząbyby pociąg, który zająłby przestrzeń równą niemal dwukrotnej odległości między Warszawą a Moskwą.

Okres obecnej budowy charakteryzuje się nie tylko olbrzymim nasileniem robót ziemnych, lecz również robót betonarskich i monta-

żu konstrukcji. W r. rozpoczęto lub rozpocznie się budowę wszystkich kluczowych obiektów Nowej Huty.

Gigantyczne obiekty

Na ukończeniu jest już budowa rejonu warsztatów pomocniczych. Jeden z obiektów tego rejonu — odlewnia żeliwa — równy jest kubaturze trzech gmachów dawnego BGK w Warszawie. Cały rejon warsztatów pomocniczych składa się z kilkunastu obiektów, będąc znacznie większym od Zakładów im. Stalina w Poznaniu. Obejście wokół tego zespołu potężnych fabryk wymagałoby blisko 2-godzinnej spaceru, a jest to przecież jeden z mniejszych zespołów produkcyjnych wielkiej huty — i to o znaczeniu pomocniczym.

Do końca br. cały rejon warsztatów wraz z urządzeniami socjalnym i ziemiami oddany będzie do użytku.

Poważnie zaawansowane są prace przy budowie rejonu wytwórni materiałów ogniotrwałych. Wytwórnia ta ma już opracowany plan produkcyjny na rok przyszły. Oprócz rejonu siłowni, aglomeracji i koksowni W BUDOWIE ZNAJDUJE SIĘ STAŁOWNIA. Przewodząca się rozbudowę wytwórni prefabrykatów, która przerabiałaby pochodne hutnicze — m. in. szlak — na cenne materiały budowlane.

Ogółem spośród kilkuset obiektów Nowej Huty ponad połowa jest już w budowie. Niedługo jest termin, gdy do realizacji zadań Planu 6-letniego włączy się największa jego budowa.

Metodę »nacisku militarnego« czeka fiasko

Amerykanie sabotują nadal rokowania o rozejm w Korei

PEKIN (PAP). Korespondent agencji Nowych Chin donosi z Panmun-dżon, że 19 sierpnia odbyło się plenarne posiedzenie delegacji obu stron prowadzących rokowania w sprawie rozejmu w Korei.

Na posiedzeniu tym przewodniczący delegacji koreańsko-chińskiej gen. Nam Ir złożył oświadczenie, w którym stwierdził, że rozejm nie został dotychczas zawarty wyłącznie z winy delegacji amerykańskiej.

Gen. Nam Ir podkreślił, że gdyby Amerykanie mieli zamiar osiągnąć porozumienie w sprawie rozejmu, to nie odmawiałaby im pomocy na oparte na postanowieniach Konwencji Genewskiej — propozycje delegacji koreańsko-chińskiej w sprawie repatriacji jeńców wojennych.

Przewodniczący delegacji amerykańskiej Harrison usiłował argumentować, lecz nie potrafił uzasadnić postawionego wszelkich podstaw stanowiska strony amerykańskiej, polegającego na dążeniu do zatrzymania przez Kory w Korei południowej znacznej ilości koreańskich i chińskich jeńców wojennych. Harrison chwelił się stosowaną obecnie przez Amerykanów metodą »nacisku militarnego« — która — jak wiadomo — polega na barbarzyńskim bombardowaniu spokojnych miast Korei północnej i na mordowaniu ludności cywilnej.

W zakończeniu Harrison ponownie zażądał odroczenia rozmów w sprawie rozejmu o dalsze 7 dni i wyznaczenia następnego posiedzenia na dzień 27 sierpnia.

Gen. Nam Ir podkreślił, że bohaterka walka koreańskiej armii ludowej i ochotników chińskich udaremniła już dawno amerykański plan zagarnięcia Korei północnej.

Nie ulega wątpliwości — powtórzył gen. Nam Ir — że naród koreański nie da się zastraszyć nikczemną metodą tzw. »nacisku militarnego« stosowaną obecnie przez stronę amerykańską.

Rośnie bezrobocie w przemyśle francuskim

PARYŻ (PAP). Dziennik »Libération« podaje, że w przemyśle włókienniczym przeszło 100 tys. robotników pozostaje bez pracy, a około 400 tys. pracuje tylko 3 lub 4 dni w tygodniu. 75 proc. spośród 85 tys. robotników, zatrudnionych w przemyśle papierniczym utraciło w ostatnich miesiącach pracę, lub też pracuje tylko trzy dni w tygodniu.

Omawiając wzrost bezrobocia we Francji, komunikat CGT stwierdza, że jedynym wyjściem z krytycznej sytuacji byłoby przywrócenie normalnych stosunków handlowych z krajami Europy Wschodniej.

6.651 izb szkolnych wyremontowano w całym kraju

Już za dwa tygodnie budynki szkolne wypełnią się młodzieżą. Wszystkie szkoły podstawowe na terenie całego kraju objęte zostały remontami i naprawami. Remonty kapitalne przeprowadzono w 6.651 izbach szkolnych. W okresie letnim przygotowania do rozpoczęcia nowego roku nauki stały się jedną z głównych trosk rad narodowych.

Np. Wojewódzka Rada Narodowa w Gdańsku przeznaczyła na rozmaite prace i pomoce naukowe ponad 300 tys. zł. Dzięki staraniom Gminnej Rady Narodowej w Mińsku Maz., woj. warszawskie, szkoła w grom. Janów otrzymała przed terminem dwie nowe wyremontowane izby.

Dużą pomocą w przygotowaniu byłych czynna i aktywna współpraca komitetów rodzicielskich, które zajęły się zakupem i dostarczaniem materiałów budowlanych oraz starały się o po większenie funduszy przeznaczonych na remonty — drogą dobrowolnych składek lub bezpłatnej robotnicy.

Przyjęcie w poselstwie węgierskim

30 bm. — w trzecią rocznicę uchwalenia Konstytucji Węgierskiej Republiki Ludowej — posel węgierski w poselstwie w Warszawie, L. Drahos, przyjął w salach poselstwa.

W przyjęciu udział wzięli: wiceblufl polityczny KC PZPR, członkowie Rady oraz przedstawiciele stronnictw politycznych Węgier, Polaków, organizacji masowych i Międzynarodowej Federacji Demokratycznej. Obecni byli członkowie puku dyplomatycznego akredytowanego w Warszawie.

Przyjęcie upłynęło w serdecznej atmosferze.

Przeciw winnym stosowania broni bakteriologicznej Wniosek radziecki w Komisji Rozbrojeniowej ONZ

Nowy Jork (PAP). — 18 sierpnia odbyło się posiedzenie Komisji Rozbrojeniowej ONZ, na którym omawiano złożony przez delegację radziecką wniosek, domagający się natychmiastowego rozpatrzenia sprawy naruszenia zakazu używania broni bakteriologicznej i pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców naruszenia tego zakazu.

Delegacja St. Zjednoczonych, obawiając się dalszego zdemaskowania zbrodniczej działalności amerykańskich sił zbrojnych w Korei, w ciągu kilku dni przed posiedzeniem Komisji Rozbrojeniowej nalegała na delegację krajów bloku amerykańsko-brytyjskiego, chcąc zmusić je do wypowiedzenia się przeciwko przedyskutowaniu wniosku radzieckiego.

Delegat Grecji, który — jak wiadomo — wykonuje służalczo wszystkie zakulisowe dyktando delegacji amerykańskiej, wystąpił z wnioskiem, aby Komisja bez dyskusji przeprowadziła głosowanie nad propozycją radziecką, czyli innymi słowy, aby amerykańsko - brytyjska maszyna do głosowania odrzuciła propozycję radziecką.

Przedstawiciel ZSRR, Malik, zaprotestował przeciwko propozycji delegata greckiego i podkreślił, że delegacja radziecka chce zabrać głos w dyskusji nad swoim wnioskiem.

Na poprzednim posiedzeniu — oświadczył Malik — delegat amerykański złożył oświadczenie, dotyczące wojny bakteriologicznej, a jednocześnie donosił o oszczędzaniu padów w stosunku do Zw. Radzieckiego i jego pokojowej polityki.

Delegat amerykański usiłował przeczyć głosowaniu faktów i wzywał przez agresorów amerykańskich broni bakteriologicznej, że jest wiele dokumentów stanowiących niezbite dowody, że amerykańskie siły zbrojne używają tej broni w Korei i w Chinach.

W zakończeniu Malik podniósł, że ponieważ przedstawiciel St. Zjednoczonych rozpoczął na poprzednim posiedzeniu dyskusję w sprawie wojny bakteriologicznej, delegacja radziecka również domaga się zabrania głosu w dyskusji nad zagadnieniem.

Przewodniczący Komisji, de-

Troska o młodych górników w kopalni im. Thomego źródłem przedterminowej realizacji planu

Załoga kopalni im. Maurice Thoreza dwukrotnie zdobyła w r. b. standard przechodni Zarz. Gł. Zw. Zaw. Górników, produkując w Zagłębiu Dolnośląskim w walce o przedterminową realizację planów wydobywczych. W minionych miesiącach br. górnicy kopalni im. Maurice Thoreza osiągnęli przekroczenie planowego wskaźnika wydajności o 5 proc. i dzięki temu z nadwyżką wykonali zadania planu wydobywczego, mimo niższego niż planowany stanu zatrudnienia.

Jednym z podstawowych źródeł osiągnięć załogi jest dobra gospodarka i troskliwa opieka nad kadrami górnictwa. W kopalni im. Maurice Thoreza pracuje na dole ponad tysiąc młodych górników, absolwentów szkół przygotowania przemysłowego. Są to przede wszystkim młodzi ludzie i bezrobotnych chłopów. Młodzież ta troskliwie zaopiekowała się dyrekcja, zawiadowca kopalnią oraz doświadczeni, produkujący brygadziści, nadzorcy i stycygarzy, którzy młodym górnikom wskazywali błędy i uczyli ich właściwych metod pracy, pomagali przygotowywać się do egzaminów zawodowych itp.

Młodym górnikom stworzono warunki sprzyjające szybkiemu przeskro-

Nowe obiekty przemysłowe dla Pałacu Kultury i Nauki

W szklonym tempie postępuje w budowie Pałacu Kultury i Nauki. W najbliższych dniach rozpoczną prace drugi dławik, którego montaż obecnie uko-

ńczył się. W tym czasie zakończona zostanie budowa mechanicznych warsztatów, zaplecza technicznego dla Pałacu Kultury i Nauki.

Wykonano i oddano do użytku ostatni z 6-ciu wielkich maszyn materiałowych, skład cementu, uruchomiono również betonowe i żelazne konstrukcje.

Przewiduje się, że jeszcze w tym roku zakończona zostanie budowa mechanicznych warsztatów, zaplecza technicznego dla Pałacu Kultury i Nauki.

Wielkie wrażenie wywarł na gościach odbudowa zabudowy nie starego Głównego, ale średniowiecznej, budowlanej Katedry Morskiej i innych dawnych budowli.

W drugim dniu swego pobytu w Warszawie goście zwiedzili Wybrzeże.

Po zwiedzeniu Warszawy goście odwiedzili kopalnię w Belgii od dwóch dni, a w Brukseli, gdzie zwiedzili kopalnię i Sopot.

Wielkie wrażenie wywarł na gościach odbudowa zabudowy nie starego Głównego, ale średniowiecznej, budowlanej Katedry Morskiej i innych dawnych budowli.

W drugim dniu swego pobytu w Warszawie goście zwiedzili Wybrzeże.

Nowe imprezy i odczyty w Centralnym Klubie TPP-R

Po okresie letnim Centralny Klub TPP-R w Warszawie przystąpił do wzmożonej działalności w organizowaniu szeregu nowych imprez, wystaw i odczytów.

Już w pierwszym okresie działalności, tzn. od 1 maja ub. r. do 30 czerwca br., Centralny Klub TPP-R odwiedziło około 144 tys. osób. W ciągu tych kilkunastu miesięcy zorganizowano łącznie 783 najrozmaitsze imprezy.

Przystępując do nowego etapu pracy Centralny Klub TPP-R znacznie rozszerzył działalność organizując szereg wystaw, prowadząc ciekawą akcję odczytów, wyświetlając najnowsze filmy radzieckie oraz organizując publiczne dyskusje o współczesnej literaturze i sztuce.

Faszystowskie ekscesy w Teheranie Starcia na ulicach — ataki na lokale demokratyczne

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi, że na ulicach Teheranu doszło do starć, w wyniku których są ranni.

Dziennik »Iran« podaje, że 18 sierpnia wieczorem kilka osób w mundurach faszystowskiej partii irańskiej »Sumka« urządziło demonstrację na ulicach Teheranu. Faszysti napadli na kolporterów dziennika »Szachbaz«, organu »Irańskiego Towarzystwa Walki przeciwko Imperializmowi«.

Dość do starć w wielu punktach miasta. Podczas tych starć 10 osób odniosło rany. Policja aresztowała 15 osób.

19 sierpnia w godzinach wieczornych członkowie partii »Sumka« wtargnęli do Domu Pokoju, obalili meble i urządzili wewnątrz nieład. W wyniku starć z policją przetrucili się na dwa sąsiednie domy. Pożar trwał do północy.

Jak podaje dziennik »Bachtare Emruz«, komendant policji irańskiej gen. Szeibani podał się do dymisji. Dymisja nie została przyjęta przez premiera Mossadika, który udzielił generałowi daleko idących pełnomocnictw.

3 lata Planu 6-letniego wykonała Fabryka Kwasu Siarkowego. Załoga Fabryki Kwasu Siarkowego położonej w woj. kieleckim zameldowała ostatnio o wykonaniu zadań trzech lat planu 6-letniego.

Stafia ona tym samym w rzędzie przodujących zakładów przemysłu chemicznego. Robotnicy fabryki wykorzystali i wykorzystują nadal zdobyte w walce o plan doświadczenia, dzięki czemu zadania produkcyjne wykonywane są rytmicznie, a produkcja zwiększa się z miesiąca na miesiąc.

O stałych sukcesach zakładów świadczy fakt zdobycia we współpracy z przedsiębiorstwami państwowymi i prywatnymi międzyzakładowo po raz trzeci standardu przechodniego Zw. Zaw. Prac. Przemysłu Chemicznego.

Polska — Holandia 2,5:1,5. W dalszym ciągu trwającej w Helsinkach olimpiady szachowej drużyna polska odniosła jeszcze jedno zwycięstwo. Szachiści polscy zwyciężyli tym razem Holandię 2,5:1,3.

Tarnowski wygrał z van Schlegiem, Pytlakowski przegrał z Donnerem, Plater zremisował z Cortie-rem, a Grynfeld wygrał z Barendem.

Po tym zwycięstwie nad rozstawioną drużyną Holandii i niedzielnym remisem z kandydatem na wicemistrza świata USA Polacy stali się rewidacją olimpiady.

W grupie III spotkanie między ZSRR a USA zostało przerwane przy stanie 1,5:0,5 dla Związku Radzieckiego.

W grupie I spotkanie Anglia — Islandia przerwano przy stanie 1:0.

Siatkarze polscy przegrywają z Bułgarią 0:3. 20 bm. w czwartym dniu mistrzostw świata w siatkówkę rozgrywanych w Moskwie, siatkarze polscy grali z Bułgarami. Już w pierwszym secie widać było przewagę zawodników bułgarskich, należących do najlepszych w turnieju. Pierwszego seta wygrywa Bułgaria 15:7, a drugiego 15:5, trzeciego 15:10.

Zawodnicy nasi zagrali poniżej swego normalnego poziomu. Drużyna polska grała w składzie: Antczak, Radomski, Pindelski, Wo-

ZYCIE I SPORT

Uroczyste otwarcie Letniej Spartakiady Wojska Polskiego Grabowski skacze w dal 7,30 m

20 bm. na Stadionie Wojska Polskiego odbyła się uroczystość otwarcia letniej Spartakiady Wojska Polskiego.

Na uroczystości przybyli: wicemin. Obrony Narodowej, Szef Sztabu Gen. WP — gen. broni Wł. Korczyca, wicemin. Obrony Narodowej, Szef Gł. Zarządu Politycznego WP — gen. bryg. M. Naszkowski, generałowie i starsi oficerowie WP.

O godz. 10 wmaszerowały na Stadion kolumny sportowców z zasłużonymi mistrzami sportu Gremiowski i Adamczyk, oraz wicemistrzynie Polski w rzucie oszczepem Dobrzycka na czele. Oficer Krzyński składa raport gen. Korzycy.

W przemówieniu do zawodników i zawodniczek — przodujących sportowców Ludowego Wojska Polskiego gen. Korzyca stwierdza m. in.: »Wcielając w życie postanowienia Biura Politycznego KC PZPR oraz wypełniając rozkazy min. Obrony Narodowej, Marszałka Polski Konstantego Rokossowskiego, Ludowe Wojsko Polskie osiąga coraz wspanialsze sukcesy w dziedzinie fizycznej. Wysoka sprawność fizyczna jest bowiem jednym z podstawowych źródeł wysokiego poziomu wyszkolenia bojowego i zdolności bojowej każdego żołnierza. Jego zahartowania do trudnych i skomplikowanych warunków współczesnej walki«.

»Wasze wyniki będą wyrazem rozwoju sportu w wojsku, świadectwem tężyzny i sprawności fizycznej żołnierzy, których tu reprezentujecie.

Walczcie ambitnie, z honorem brońcie barw swoich jednostek z maksymalnym natężeniem swych sił, a zarazem szlachetnie — tak jak przystało żołnierzom Wojska Polskiego«.

Po przemówieniu gen. Korzycy nastąpiła defilada zawodników, a następnie rozpoczęły się zawody sportowe.

Najlepszym wczorajszym wynikiem jest skok w dal Grabowskiego 7,30 m. Wynik ten dałby mu na Olimpiadzie brązowy medal. Podkreślić również należy wspaniały wynik oficera Gmitrowicza w strzelaniu z pistoletu wojskowego na 50 m, który osiągnął 429/600 bijąc o 4 punkty rekord Polski należący do Budkiewicza.

Do niespodzianek należy zajęcie przez Szargotą trzeciego miejsca w biegu na 5 km.

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

LEKKOATLETYKA. Przedbiegi na 100 m mężczyzn dało się być wyniki. Najlepsze czasy w półfinałach mieli Grabowski i Anioła 11,3. W przedbiegach kobiet najlepsze czasy miały Jasionowska 13,1.

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

LEKKOATLETYKA. Przedbiegi na 100 m mężczyzn dało się być wyniki. Najlepsze czasy w półfinałach mieli Grabowski i Anioła 11,3. W przedbiegach kobiet najlepsze czasy miały Jasionowska 13,1.

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

LEKKOATLETYKA. Przedbiegi na 100 m mężczyzn dało się być wyniki. Najlepsze czasy w półfinałach mieli Grabowski i Anioła 11,3. W przedbiegach kobiet najlepsze czasy miały Jasionowska 13,1.

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Wyniki techniczne przedstawiają się następująco:

Przegląd prasy

6 mil. ton nowego węgla

"Trybuna Ludu" z 20 bm. zamieszcza art. p.t. "Budowa nowego węgla — wielkie zadanie planu 6-letniego" napisany przez wiceministra Górnictwa iń. Mieczysława Lesza. Poniżej zamieszczamy fragmenty artykułu:

Plan 6-letni — pisze autor — stawia przed przemysłem węglowym zadanie wydobycia 100 mln. ton rocznie. Dla osiągnięcia tego zadania przewiduje się m.in. budowę 11 nowych kopalń węgla, z których 7 ma dać wydobycie objęte już planami ostatnich trzech lat planu 6-letniego. W r. 1955 nowe kopalnie winny dać ponad 6 milionów ton węgla.

Budowa kopalń jest dla naszych górników zadaniem zupełnie nowym. Kapitałici nie zbudowali w Polsce przed wojną ani jednej kopalni. Wprost przeciwnie, w rezultacie polityki krajowych i zagranicznych monopolistów nawet istniejące kopalnie były zatapiane i niszczone.

Władza ludowa w Polsce nie tylko uruchomiła wszystkie te kopalnie, nie tylko je odbudowuje, unowocześnia i rozszerza, ale przystąpiła do budowy nowych kopalń. W rezultacie realizacji zobowiązań lipcowych dała pierwsze wydobycie w przededniu Święta Odrodzenia pierwszą kopalnię węgla, zbudowaną w Polsce Ludowej — „Wesoła II”.

Omalując ogrom prac przy budowie nowej kopalni i doświadczenia zdobyte w toku robót, wiceminister ń. Lem stwierdza:

Przy budowie „Wesołej II” szeroko stosowana była nowa radziecka technika, co wraz z nową organizacją pracy dało w rezultacie wysokie tempo przechodzenia robót górniczych. W ostatniej fazie robót pracowali na „Wesołej II” 2 ładowarki zasiekatne, 7 „kaczek” dźwigów, była w pełni zelektryfikowana odstawa, zmniejszająca zwalę. Średnie tempo przechodzenia chodników kamienio-węglowych wynosiło 120 m na miesiąc, tj. 2 razy więcej, niż średnio w całym przemyśle węglowym.

Ta nowa technika znalazła się w dobrych rękach, w rękach ludzi, którzy potrafili ją w pełni wykorzystać. Gór-

Ostatnia wydawnictwa

ADAM MICKIEWICZ — Wybór wierszy. Mała Biblioteczka „Książki i Wiedzy”, nr 40. Str. 161. Cena zł 2.90.

ANDRZEJ GULJASZKI — Ślady na śniegu. Tłumaczyła z bułgarskiego Hana Kalita. Nakład Sp. Wydawn. „Książka i Wiedza”. Str. 301. Cena zł 1.40.

ADOLF RUDNICKI — Kartki sportowe. Nakład Sp. Wydawn. „Książka i Wiedza”. Str. 11.

FRANCISZEK FENIKOWSKI — Oddycham morzem. Zbiórke wierszy morskich. Nakład Sp. Wydawn. „Książka i Wiedza”. Str. 36.

G. SIENIN — Nikita Chruszczow. (1902—1951). Nakład Sp. Wydawn. „Książka i Wiedza”. (Biblioteka Przewodników Pracy nr 76). Tłumaczyła z rosyjskiego Franciszka Wietrecha. Wiersze tłumaczył: Anatol Stern. Str. 140. Cena zł 4.

WANDA GRODZIŃSKA — Pleśń o towarzyszech. Nakład Sp. Wydawn. „Nasza Księgarnia”. Str. 40. Cena zł 5.20.

WANDA STRZAŁKOWSKA-KORYCKA — Wylądowanie. Powieść dla młodzieży. Str. 160. Cena zł 1.80.

NAST Korespondenci i Czystelnicy PISZA

Uczą się samodzielnie

Córeczka moja przebywa obecnie na kolonii w Dolniku. Z latów jej dowiedziałem się o pewnych metodach nowatorskich, wprowadzonych na tej kolonii. Otóż grupa najstarszych dziewcząt wzięła na siebie obowiązki opiekowania się dziećmi najmłodszymi. Każda „zastępcza mama” dba o to, aby oddany jej pod opiekę malec był czysty i nie miał ani jednej dziury w ubranku. Dziecko nie uniknie przecież w wile zabaw rozdarcia ubrania, zbrudzenia go i umoruania się po uszy. I tu ambicją każdej „zastępczej ma-

nicy chcą i umieją pracować maszynami.

Następna po „Wesołej” nowa kopalnia polską winien być „bliźniak” „Wesołej” — „Ziemowit”. Kopalnia ta uruchomiona będzie jeszcze w bież. roku. W związku z tym wiceminister Lesz pisze:

Należy dolożyć wszelkich starań, aby wykorzystując doświadczenie „Wesołej”, pierwsze wydobycie z kopalni „Ziemowit” uzyskać już w III dekadzie września b.r., tj. na 2 miesiące przed terminem. „Ziemowit” winien dać w przyszłym roku średnio 2000 ton dziennie.

W roku przyszłym budowniczym kopalni muszą znacznie rozwinąć front robót, tak aby oddać w 1953 r. do ruchu kopalnię „Kościszko”. „Nowy Wirek”, pierwszą naszą kopalnię odkrywkową „Łagisza”, „Łagisza” nie była przewidziana w planie 6-letnim. Jest ona budowana w rezultacie inicjatywy grupy pracowników technicznych przemysłu węglowego.

Kończąc artykuł wiceminister Lesz dochodzi do wniosku, że:

Zakończenie budowy kopalni „Wesoła II” ujawniło niektóre niedostatki naszego budownictwa kopalni. Pomimo ustawicznej obniżki kosztów budownictwa, budujemy wciąż za drogo. Dotyczy to zarówno wykonawstwa, jak przede wszystkim projektowania. Trzeba wystrzegać się wszelkiej przesady w projektowaniu, projektować oszczędnie.

Nowe miasto polskiej chemii

„Blachownia” ruszyła

(Od własnego korespondenta API)

Blachownia Śląska, w sierpniu

Idziemy w licznej grupie budowniczych, na których piersiach błyszczy złote, srebrne i brązowe Krzyże Zasługi, idziemy ulicami nowego miasta polskiej chemii. Na sierpniowym wletrze łopocą flagi. Wiceminister Lesz przecina czerwoną wstęgę. Oto kolos baterii pieców destylacyjnych. Jeszcze chwila i na którymś piętrze stalowobetonowego gmachu robotnik opuści rękę: „Już można, obywatelu ministrze!” Inż. Lesz wsuwa zapalony lont w otwór startowy baterii. Wskazówki licznych zegarów drgnęły i pobiegły w prawo, ziemią idzie leciutkie drżenie, powietrzem cichy szmer. Już w ruchu są piece, pompy, maszyny, transportery. „Blachownia” produkuje!

Ca' oddział — 5 ludzi

Hale jak salony — jasne, widne, czyste. Oddział rafinacyjny, gdzie od partu przez wszystkie piętra idą w górę wielkie kolumny destylacyjne, obsługujące... 3 ludzi, a cały oddział, wraz z pompami — 5 ludzi. Pięciu robotników - kontrolerów poruszaniem dźwigni i tasterów reguluje

Sochaczew, w sierpniu.

Maszyna mknęła na pełnym gazie: na Łazy, na Strzyżew, w godzinę potem na Kozłów Biskupi i Andrzejów, a w końcu — na Mizerkę, Kozuski, Teresin i Szymanów. Tu — jeśli chodzi o spółdzielnię produkcyjną — kończy się niemal stan posiadania powiatu. Tyle mniej więcej jeśli chodzi o ilość. Jeśli jednak chodzi o jakość, to każda z tych wsi przedstawia przeciętne bogactwo, różnorodność dorobek, uczucie dumy, swobodę troski i kłopoty.

A więc Łazy. Ze zniwami skończyli tu przed tygodniem. Nie znaczy to wcale, że opadło tempo robót. Omloty, podorywki, poplony — wszystko to trzyma myśl w napięciu i nie pozwala oderwać rąk od pracy. W Łazach, jak wszędzie nie od razu powiedzą wam o tym, co najistotniejsze. Zatrącamy np. o plany, o przebieg akcji, a oni prawią o upałach, o suszy, która gdyby trwała jeszcze...

— A no, galante się urodziło — wtrącił nareszcie Sikora, jeden ze starszych wiekiem członków spółdzielni. — Przemleliśmy trochę. Rok temu jęczmień sypał nam po 24 metry. Nle myśleliśmy nigdy, że nasze płoszczki udołają aż tyle, a tu łatwo narachowaliśmy... no, nie zgadniecie!... dwadzieścia osiem.

(Od naszego specjalnego wystannika)

— Po 28 q z hektara? — A już!

Urodzaj, urodzajem. Nie na tym jednak kończą się sprawy akcji zniwomiotowej. Urodzaj, choćby najlepszy, nie powie wszystkiego. A zatem pytanie: jak z młócką, podorywkami?...
Sio i nie młóci

Stoi na polu wielgachna, pstra od różnorakiej farby młocarnia grudziądzkiej marki MSC-6. Stoi i nie młóci. Zwisają pasy, milczy motorek. Tylko długi jak żerdź „mechanik”, którego nazywają — Władek, obraca w gniewie rękami i klnie ile wlezie na POM, na Grudziądz, na taką - to i owaką MSC-6.

Podczas zaś, gdy Władzio, jako jeden z członków wspólnoty, w tak obrazy sposób wyżywa się w swej pałaj do maszyn, stary, jak przystało powadze ich wieku, rzeczowo ukazując felerę tej młocarni. Okazuje się, że cała ruchoma część maszyny, t.zw. kosz, mimo dodatkowego żelaznego uzbrojenia, oku oraz innych prewencyjnych zabiegów, dokonanych w POM-ie, nie wytrzymał próby jednolnej młóck.

Jakże ratunek na to? Nie takie to proste. Rzecz nie przedstawiała specjalnego kłopotu, gdy-

by przyczyna awarii nie były konstrukcyjne wady maszyny. Uszkodzenia młocarni, pochodzące z codziennych przypadków w pracy, usuwa lotne pogotowie techniczne POM-u zwykle w przeciągu paru godzin. Konstrukcyjna wada maszyny natomiast prowadzi do przedwczesnego zużycia się jednego z kilku działających w maszynie zespołów, co w praktyce sprząda okres sprawnego działania całej maszyny do okresu wytrzymałości poszczególnego zespołu. W naszym konkretnym wypadku — do jednego dnia młóck.

A tu trzeba młócić. Co zatem robi POM?

Zbiła, okuwa, spaja roztrzęsiony kosz. Wystarczy tego na parę godzin. Ale co robić? Nie młócić wcale?

W rezultacie ludzie pogotowia urabiają sobie ręce po łokcie, chłopie denerwują się z powodu straty czasu, a POM z powodu niskiej wydajności maszyn młóci 8—10 q dziennie zamiast 60—80 q.

Tam młócką »na hurra!«

Z Łazów lecimy do Strzyżewa. Tam nawet palcem nie ruszono dotąd koła młóck. Dlaczego? No, bo skoro wysłano do Łazów, nowitka, i — zdawało się — dostatecznie wzmocniona maszyna nie wytrzymała jednego dnia, to tę następną, co miała iść do Strzyżewa, trzeba na podstawie świeżego doświadczenia dodatkowo uzbroić i przegotować do pracy.

Strzyżew zatem czeka... Jedziemy do Kozłowa. Tam rzeczy idą bez żadnych dramatów. Młóck ludzie zboże „na hurra”, czyszczą ziarno i odwożą na punkt. Wiedzą planu. A nawet na cały tydzień przed planem.

To się nazywa młóck! Ktoś by zapytał: „A tu jakim cudem młóck maszynę?”

Zadnych cudów. Kozłów poparzył sobie ręce na lubelskiej młocarni MC-85 niemniej niż Łazy — na grudziądzkiej MSC-6. Dlatego dziś nie chcą po prostu psuć sobie nerwów przy jednej lub drugiej. Wyciągnęli natomiast spod szopy starą młocarnię, wyremontowali na czas w POM-ie i dziś „biją” po 120 q na dzień.

120 q na dzień — to kupa ziarna. Leczą to jeszcze nie zadowala kłozwian. Ustawiają dziś maszynę między stertami: będą młócić z dwu stert na raz, co da im 200—220 q dziennego omlotu. Nic więc dziwnego, że za przykładem Kozłowa poszła produkująca spółdzielnia powiatu — Teresin. Tam młóck bodaj jeszcze bardziej imponującą, w bardziej zorganizowany sposób — na wyremontowanej maszynie typu „Cegielski”.

Nowosć Leon Pasternak KOMUNA MIASTA ŁOMŻY Str. 224 Cena zł 12.— Wydawnictwo MON

110 giganta

„Blachownia” produkuje. Ale to dopiero początek i produkcji, i budowy, to zaledwie 1/10 giganta, który stanie tu w roku 1955. W roku przyszłym wybuduje się tu budynków, maszyn i urządzeń za 150 mln. złotych.

Wracając przez Lenartowice raz jeszcze oglądamy się za siebie. W błękitne niebo idą cienkie, wysokie, rude smużki dymu z kominów baterijnych.

Stanisław Doroszkiewicz

RADIO

Na dzień 22 sierpnia 1952 r. (piątek)

Uwaga! Z przyczyn technicznych Program I na fal 1322 m nie będzie nadawany.

Na fal 367 m. Program dnia 7.50 14.11 Wiadomości 5.05 6.30 7.55 14.00 17.00 21.00 23.50.

5.10 Aud. dla wsi 5.20 Koncert poranny 6.10 Kalendarz radiowy 6.15 Muzyka 6.50 Muzyka 7.20 Pieśni różnych narodów 7.35 Tańce i pieśni ludowe 8.00 Muzyka 8.30 Aud. dla obozów i kolonii letnich 8.52 Przerwa 10.00 Popularna muzyka symf. 10.10 Aud. dla przedszkoli i dzieci 10.30 Koncert solistów 10.55 Aud. literacka 11.13 Muzyka i aktualności 11.45 Głos mają kob. 12.15 Muzyka rozrywkowa 12.30 Aud. dla wsi 12.45 Na swoją nutę 13.15 Informacje 13.20 Koncert Ork. Szczecińskiej 13.59 Przerwa 14.15 Kompaniec: Suita na temat miodawski 14.30 Koncert Ork. Wrocławskiej 15.10 „Bruski” — fragm. pow. Floriana Panfiera 15.30 Aud. dla dzieci 16.00

Utwory fortepianowe w wyk. R. Chojnackiej 16.20 Dziennik warszawski 16.35 Popularne utwory symfoniczne 17.15 Recital skrzypcowy Jana Wawrzyniaka 17.45 Z cyklu: Chiny Ludowe budują nowe życie — reportaż red. Br. Wiernika 18.00 Chór P. R. p. d. Stulgrosza 18.30 Radiowy Klub Racionalizatorów 18.50 Muzyka 19.00 Pogodne melodie 19.30 Muzyka i aktualności 20.00 „Ludomil planu 6-letniego” 20.40 „Jokmokki” — odc. opow. T. Brozy 21.20 Wied. sportowe 21.30 Muzyka taneczna 21.50 Kronika kulturalna 22.20 Reportaż z Wyścigu Kolarskiego Dookoła Polski 22.30 Aud. z cyklu: „Historia muzyki polskiej” 23.40 Muzyka kameralna.

Polskie Radio zastrzega sobie możliwość zmian w programie.

NA FALACH NASZYCH PRZYJACIÓŁ

Moskwa I 14.10 Audycja słowno-muzyczna — Marzuri Chopina. 15.46 Bieko — Suita Miodawska 16.30 Audycja muzyczna. 18.00 Koncert zyczeń 22.05 Pieśni Miodawska 23.00 Koncert estradowy 23.30 Ludowe pieśni i tańce.

Moskwa II 14.30 Rachmaninow — kantata „Wioena” 15.00 Cedike — Kwintet fortepianowy 16.00 Sztagarenko — Suita symfoniczna poświęcona pamięci Lesi Ukrainki 17.00 Muzyka lekka 17.50 Występy Ludowego chóru Rosyjskiego Radiokomitetu 18.00 Dama Pikowa 21.30 Koncert kameralny 22.05 Koncert estradowy 22.35 Pieśni rosyjskie.

TABELA WYGRANYCH

4 Krajowej Loterii Pieniężnej

2-gi dzień ciągnięcia IV rzutu

Wygrana 40000 zł padła na Nr 11595.

Wygrana 20000 zł padła na Nr 58994.

Wygrane po 10000 zł padły na Nr Nr 31709 100225 146939.

Wygrane po 5000 zł padły na Nr Nr 72512 80737 84480 97497 148602.

Wygrane po 2000 zł padły na Nr Nr 279 3459 9489 27900 33772 43055 45480 52915 66230 69100 71768 73247 75703 80784 89358 111818 114180 118915 120306 122214 122275 124318 126179 132534 132904 140252.

Wygrane po 1000 zł padły na Nr Nr 3852 4618 7173 11904 16327 16714 17797 19173 24366 33051 37489 37729 42407 47451 49195 52396 53835 57730 57966 58370 67272 68939 71145 71793 74922 80744 82856 86569 88604 11595.

Dalszy ciąg wygranych sprawdzić w Kolekturze,

Tak oto młócką w sochaczewskich spółdzielniach: jedni — bardzo dobrze, drudzy — źle, inni, jak dotąd — wcale.

Zboczmy teraz z wygodnej drogi, by dostać się na podwórze spółdzielni Kozuski. Tu młóck, aż huczy. Równie stara maszyna. Z tą jednak różnicą, że nie własnym, lecz pożyczonym gdzieś od jakiegoś gospodarza z drugiej, czy trzeciej wsi.

Nie wchodząc w szczegóły tej pożyczki, trzeba powiedzieć, że MC-85 i MSC-6 nie zdają ostatecznie egzaminu. Ale czy maszyny te nie posiadają żadnych zalet? Owszem, posiadają, i to poważne. Są one lekkie budowy, a zatem łatwo przenośne i proste w eksploatacji. A czy przypadkiem wykazanych w nich wad nie da się usunąć? Ależ tak. Dowodem tego może być zrealizowany już pomysł pracownika POM nr 100 w Teresinie, mechanika Henryka Żukowskiego. Chodzi tu o projekt udoskonalonego żubrownika w MC-85.

O rytmiczny śpiew maszyny

Ale, aby poprawić błąd konstrukcyjny, trzeba by konstruktorzy zbliżyli się do terenu, przysłuchali się temu, co mówią chłopie i zbrali uwagi od mechaników. Ludzie wskażą im najdrobniejsze usterki. Sochaczew sygnalizował, gdzie trzeba, o owych błądach konstrukcyjnych. Ale nikt z fabryki nie przyjechał, aby przekonać się o tym na własne oczy. Poprawiono tylko jakość drzewa w maszynie. A trzeba to zrobić koniecznie, bo dobra młocarnia, to wczesne młóck i wczesne dostawy zboża, to oszczędność sił, to zadowolenie chłopca, to lud organizacyjny w technicznej robocie POM-u.

I jeszcze jeden wzgląd, być może wzgląd najpoważniejszy. Posłuchajmy tu Sikory z Łazów.

— Wstyd, wstyd! — skarży się, niby to w wielkim sekrecie. — Ciężki wstyd przynoszą te MSC-6 spółdzielniom.

O cóż tu chodzi staremu?

Otóż maszyna w ostatnich latach stała się bliskim przyjacielem chłopca — stwierdza z powagą Sikora. Któż zechciałby na wsi mieć dziś sierpa lub cepa? Sierp, cepy, to stare, mroczne, niepowrotne już dzieje. Wystarczy, aby w spółdzielni pokazało się coś nowego, jak radziecka sadzarka lub cieżki roztrząsacz nawozu, by cała wiosła wlewała przylgając się do cie maszyny, a potem opowiadać sobie o niej całymi godzinami.

Tak było w Łazach, kiedy na pole spółdzielni włożono świeżącą świecą farbą MSC-6. Ludzie wsiwili, indywidualni gospodarze zblim tłumem otoczyli maszynę. Jaką dumą oddychali spółdzielcy, póki pracowała ona dobrze! Jakim rumieńcem wstyd obieleł się za lubelskiej i grudziądzkiej konstruktorów, gdy odmówła posłuchać!

A leż z takich przypadków zbiera się wody na młyn propagandy wroga! Toteż braki konstrukcyjne MSC-6 lub MC-85 użnać trzeba wprost za rzecz alarmującą. Młocarnie są potężnym magnesem, przyciągającym chłopca do zbiorowej, wspólnej pracy. Dlatego dobra młocarnia, to coś więcej, niż pomoc, niż ulga w ciężkim, żmudnym trudzie. Jej rytmiczny śpiew w polu i w gminie nie tylko rozwesela serca spółdzielców. On rozprasza również przykre i bolesne nierzawy wątpliwości tych, co wbrew podstępom kulaka, ogładają się na spółdzielnię, jako własną i niedaleką drogę.

A. Kopeć

Odpowiedzi prawnika

A. J. — Zdaniem naszym nie ma podstaw ani do uznania ciągłości pracy, ani do uznania dodatkowego wynagrodzenia. Według obowiązujących przepisów należy się Panu w r.b. 1-miesięczny urlop (z tego ew. 2 tygodnie przed 11 września).

A. ZAJĄC — Obowiązujące przepisy mówią, że jeżeli popełnił ktoś występki (t.j. czyn zagrożony karą więzienia do 5 lat lub aresztu ponad 3 miesiące), dawniej niż przed 10 laty — w takim przypadku nie może już zapasć wyrok skazujący. Mamy wtedy do czynienia z przedawnieniem wyrokowania.

ALEKSANDER JACKIEWICZ

(14)

WIEDEŃSKA WIOSNA

Zanurzył się w tłum, jak w gorącą, splecioną wodę. Ostry blask słońca i kurz zakręcił mu w nosie. O mało nie kichnął. Dokola tłoczyli się cudzoziemcy robotnicy: Grecy, Serbowie, Francuzi, Polacy, Czesi... Kto się zresztą w tym rozeznal! Nie zdążyli powrócić do swoich krajów, a może nie chcieli zdążyć. W głośnym Wiedniu robili doskonałe interesy, pili jużołowińską rakiję, jedli paprykową słoninę, palili mocne francuskie papierosy, żyli z dziewczętami, których języka nie rozumieli, skupywali od wiedeńczyków stare surduty, meloniki, wachlarze, parasole. Skupowali porcelanę i poczyniali obrazy z nagimi kobietami — szło to wszystko z rąk do rąk, gdzieś niko, zapadało się, ginęło. A na Karlsplatzu znów pojawiały się butelki rakijki i wina, słonina, papierosy, apaszkki i amerykańskie nylony. Ludzi z Karlsplatzu nazywano „cudzoziemskimi robotnikami”, ale to była tylko nazwa — ludzie ci nie pracowali przed wojną w żadnej fabryce, żyli lekko jak i teraz z potajemnego handlu, z kradzieży, z dochodów ojcow. Matek lub kochanek. Czasem wśród nich znajdował się uczeń lub student, jakiś drobny urzędnik, rzadziej artysta, który, wyrwany z domu przed kilku laty, zasmakował w życiu nieregulowanym, nieodpowiedzialnym, na wpół legalnym.

Busch słuchał okrzyków we wszystkich europejskich językach, przylgł się twarzą smagłym i bladym, najczęściej brudnym i nieogolonym, widział rozbiegane oczy, rozczochrane włosy. Migwały przed nim butelki, puszki Buddo, barwne, ogniste apaszkki, karminowe polcie słoniny, białe chlebki. Kluczo nie się, skakano sobie do oczu, głodni wiedeńczycy po sprzedaniu jakiegoś drobiazgu i uzyskaniu za niego paczki papierosów lub puszki konserw — palili lub jedli w skąpm cieniu drzew.

Jakiś Grek czy Węgier pchał Buschowi w ręce suchą kielbasę, wykrzykiwał cę głośno, aż uszy puchły, bluzę nad paskiem miał wypchaną puszka mi konserw. Wyjął jedną i wepchnął ją również Buschowi w ręce, była ciepła od dotyku ciała sprzedawcy.

— Dobre konserwy, amerykańska, chicagowska szynka! — wykrzykiwał łamana niemiecką.

— Sacharyna, sacharyna!... Weiniane skarpetki!... Kokaina! — Owiał go zapach palonych orzeszków. — Fistaszki! — mruzczał ktoś obok, nachylając się do ucha Buscha.

— Cały wagon rozprzedam!... Cały wagon na jutro! — usłyszał Busch słowa wypowiedziane wiedeńskim dialektem. Obejrzał się. Za nim stało kilku ludzi, otaczali młodego mężczyznę o opalonej twarzy, przeczczonych nad czołem włosach, o profilu takim, jakby go od dzieciństwa stałe ciągnęto za nos, i lekko wystających zębach. We wszystkie te szczegóły ogarnął Busch jednym spojrzeniem. Znał tę twarz i to bardzo dobrze.

— Co jeszcze macie? — pyta młody człowiek otaczających go cudzoziemców.

— No mówię — nastaje Włoch w czerwonej koszuli — wagon apaszek.

— Co jeszcze? Pytam!

— Gazówki, czekolada, eter! — wtrąca drugi, chwytając wiedeńczyka za szelki tyrolskich spodnek.

— Gazówki, po ile?

— Fryderyk — woła Włoch — masz chyba kochankę, że się tak dziś do łachów palisz?

Fryderyk Braun, gimnazjalny kolega Rudolfa „zły duch klasy”, jak się o nim wyrażał dyrektor Funder, awanturnik a później partyzant... Busch przypomnia sobie wizytę Fryderyka w Perchtoldsdorfe. Było to podczas wojny. Przykre wspomnienie, które na szczęście dawno wyleciało mu z głowy.

— Mogę pana przeprowadzić do Włoch, tamteży dostanie się pan na Zachód. Włos panu z głowy nie spadnie — mówił wtedy Fryderyk lekko sepieniąc z powodu wystających zębów.

Busch odwraca się. Stracił ochotę na dalsze zakupy, zresztą ma już pełną torbę puszek, kielbas, butelek wina i chleba. Torba jest staromodna, ale cóż zrobić, innej na Karlsplatzu nie było. Opuścił już skwer, nagle czuje, że ktoś go chwyla za rękę.

— Pan pozwól, panie radco!

Ogląda się. Fryderyk.

— Poznałem pana od razu, ale nie mogłem przerwać targu, bo ci cudzoziemcy, wie pan, jak tylko zauważą, że się człowiek spieszy, zaraz podbijają cenę. — Odbiera od Buscha torbę i waży ją w ręku. — Oho, z dziesięć kilo!

D. c. n.

